

Arrestnummer c/ 45 / 2018
Repertoriumnummer 2018 / 199
Datum van uitspraak 17 januari 2018
Rolnummer 2002/P/618
Notenummer parket-generaal 2002/PGA/618 2002/VJ11/618

Verbodsbepaling

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001023517-0001-0015-01-01-1

2002/PGA/618 – 2002/VJ11/618

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1.

gepensioneerde

geboren te

op

wonende te

Rijsbergen

Nederlander

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Yannick Ballon, advocaat bij de balie
Brussel

2.

gepensioneerde

geboren te

op

wonende te

AC Rijsbergen

Nederlandse

beklaagde

overleden

1. Ten laste gelegde feiten

Te

PAGE 01-00001023517-0002-0015-01-01-4

De eerste en de tweede,

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

A.

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikels 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), thans strafbaar gesteld overeenkomstig de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad dd. 8 juni 1999)

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

de eerste en de tweede:

als mede-eigenaars die de instandhouding van de werken hebben toegestaan

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
met een (globale) oppervlakte van 1 058 m²

eigendom van _____ en _____ bij akte verleden op _____
, overgeschreven te _____ op _____, deel _____,

de hierna vermelde werken, omschreven in artikel 44 van de wet dd. 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (artikel 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996) en in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad dd. 8 juni 1999),

van 24 januari 1995 tot en met 30 april 2000 te hebben instandgehouden,

namelijk

- 1) een chalet van 9,9 meter op 8,5 meter met terras van 2,45 meter op 8,5 meter
- 2) een houten garage van 4 meter op 8,1 meter
- 3) een houten afdak van 4 meter op 3,25 meter
- 4) een betonnen hok van 2,1 meter op 4,1 meter

B.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad dd. 8 juni 1999)

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen

de eerste en de tweede:

als mede-eigenaars die de instandhouding van de werken hebben toegestaan

op het onder tenlastelegging A omschreven onroerend goed, de onder tenlastelegging A omschreven werken, voorzien in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Belgisch Staatsblad dd. 8 juni 1999), verder te hebben in stand gehouden vanaf 1 mei 2000 tot 25 juli 2001

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der | ' kantoor te   , dd. | , ten rande van de overschrijving van de titel van verkrijging, deel | , nr. | , melding nr. |

eigendomsakte verleden door notaris | te |

┌ PAGE 01-00001023517-0004-0015-01-01-4 ─┐

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 18 maart 2002 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, kamer 1C, werd als volgt beslist:

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, ten voordele van beklaagden voor een termijn van drie jaar, vanaf heden.

Veroordeelt elke beklagde tot de helft der kosten van het geding, belopende 74,59 EUR in het totaal.

Verplicht elke veroordeelde tot betaling van een vergoeding van 25 EUR.

Stelt de behandeling van de herstellvordering voor onbepaalde tijd uit.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 18 maart 2002:

- op 26 maart 2002 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zittingen van 27 september 2017 en 20 december 2017.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,

┌ PAGE 01-00001023517-0005-0015-01-01-4 ┐

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de beklaagde | in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

Het neergelegde stuk werd in het beraad betrokken

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie

Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, is ontvankelijk.

4.2. Actualisering van de feiten der tenlastelegging

Met ingang van 1 september 2009 maken de feiten een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.1° a) en c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO – Besluit van de Vlaamse regering houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening d.d. 15 mei 2009, B.S. 20.08.2009); het past om de omschrijving van de aan de beklaagde | ten laste gelegde feiten dan ook als dusdanig te actualiseren.

De feiten zelf, voorwerp van de strafvordering, blijven hierdoor ongemoeid en beklaagde | werd daarvan in kennis gesteld door de nota van het Openbaar Ministerie zoals aan het strafdossier gevoegd bij kantschrift van 1 maart 2017 en de beklaagde heeft zich daarop kunnen verdedigen.

5. De strafvordering is vervallen

Ingevolge het overlijden van beklaagde | op | , zoals blijkt uit de akte van overlijden neergelegd ter zitting op 27 september 2017, is de strafvordering in haren hoofde vervallen.

De feiten sub A. en B. hebben betrekking op de instandhouding van een chalet, een houten garage, een houten afdak en een betonnen hok in de periode van 24 januari 1995 tot en met 25 juli 2001. Deze constructies zijn gelegen in natuurgebied conform het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij KB van 30 september 1977, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied op grond van art. 1.1.2.10° VCRO.

Het hof stelt vast dat deze feiten van instandhouding voorzien in de tenlasteleggingen sub A. en B. verjaard zijn in hoofde van beklaagde |

6. Met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van beklaagde

6.1. Het voorwerp en de ontvankelijkheid van de herstellvordering

De feiten zoals voorzien in de oorspronkelijke dagvaarding zijn bewezen en werden overigens niet betwist door beklaagde

De originele herstellvordering van 8 december 1995 van de directeur van het AHROM (stuk 21 straf dossier) strekte tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de constructies die vermeld werden in het proces-verbaal van 5 mei 1995 op straffe van een dwangsom van 1.000 fr. per dag.

Dit proces-verbaal van 5 mei 1995 vermeldde volgende constructies:

- een chalet van 9,90 m op 8,50 m met terras van 2,45 m op 8,50 m
- een houten garage van 4,00 m op 8,10 m
- een houten afdak van 4,00 m op 3,25 m
- een betonnen hok van 2,10 m op 4,10 m
- een houten tuinhuisje van 2,10 m op 1,50 m
- een ren van 3,00 m op 2,00 m.

Het hof stelt vast dat beklaagde : niet vervolgd werd voor de instandhouding van het tuinhuisje in hout en de ren.

De oorspronkelijke herstellvordering van 8 december 1995, die geënt is op de feiten van instandhouding, beoogt echter de slooping van alle constructies op het terrein inclusief het

tuinhuis in hout en de ren en niet enkel van de chalet, de houten garage, het houten afdak en het betonnen hok.

Verwijzend naar de vaststellingen op 5 mei 1995 werden al deze constructies op hetzelfde perceel gebouwd en vormen derhalve één geheel met de overige constructies op het perceel.

Derhalve bestaat er een oorzakelijk verband tussen de wederrechtelijke toestand van alle constructies, inclusief het tuinhuis en de hondenren, zoals die bestaat op het ogenblik van de beoordeling van de herstelvordering en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de tenlasteleggingen A. en B.

Het hof is dan ook bevoegd te oordelen over de herstelvordering die betrekking heeft op alle constructies die het voorwerp uitmaken van het proces-verbaal van 5 mei 1995.

De stedenbouwkundige inspecteur handhaafde deze herstelvordering in zijn brief van 7 februari 2001 (stuk 76 strafdossier).

In het proces-verbaal van 21 februari 2017 stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat deze constructies nog steeds niet verwijderd zijn en handhaafde de oorspronkelijke herstelvordering van 8 december 1995.

Er werden aldus geen fundamentele wijzigingen aangebracht aan deze herstelvordering.

Deze herstelvordering werd weliswaar ingediend voor 16 december 2005 zodat het mogelijk was om deze herstelvordering alsnog voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Maar overeenkomstig art. 113 van decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (BS 27 augustus 2014) werd met ingang van 6 september 2014 de inhoud van het art. 7.7.3. VCRO vervangen en werd de overgangsbepaling die de hoven en rechtbanken toeliet om de herstelvordering ingediend voor 16 december 2005 voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gewijzigd. Hierdoor heeft de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid geen adviesbevoegdheid meer om advies te verlenen aan de geadieerde rechter, tenzij de herstelmaatregel een fundamentele wijziging zou hebben ondergaan hetgeen, hier niet het geval is.

De herstelvordering is derhalve ontvankelijk.

┌ PAGE 01-00001023517-0008-0015-01-01-4 ┐

6.2. De verjaring van de herstelvordering geënt op de feiten van Instandhouding sub A. en B.

Met betrekking tot de feiten van Instandhouding zoals voorzien onder de tenlasteleggingen A. en B. staat de verjaring van de strafvordering er niet aan in de weg dat nog dient geoordeeld te worden over de herstelvordering die voor de verjaring van het misdrijf werd ingesteld, met name op 8 december 1995. De herstelvordering is derhalve tijdig ingesteld. Wanneer de herstelvordering voor de strafrechter tijdig werd ingediend, loopt de verjaring niet meer totdat een in kracht van gewijsde gegane beslissing het geding heeft beëindigd (Cass. 13 mei 2003, AR P.02.1621.N).

6.3. De beoordeling van de wettelijkheid van de herstelvordering

De herstelvordering die ter beoordeling voorligt, beoogt de afbraak van de chalet, een houten garage, een houten afdak, een betonnen hok, het tuinhuis in hout en de ren. De constructies zijn gelegen in een natuurgebied, zijnde een kwetsbaar gebied overeenkomstig art. 1.1.2.10° VCRO.

De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstelvorderende overheid, maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstelvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstelvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagde uit het gevorderde herstel zou voortvloeien, opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

Het is niet de rechter die de aard van de herstelmaatregel bepaalt, noch dient hij te oordelen over de opportuniteit ervan.

Tot voor de inwerkingtreding op 1 september 2009 van de VCRO had de stedenbouwkundige inspecteur bij de keuze van de herstelmaatregel een ruime beleidsvrijheid. Ingevolge het art. 6.1.41.51 van de VCRO bepaalt thans een prioriteitenorde de aard van de herstelmaatregel. Deze bepaling beperkt de beleidsvrijheid van de stedenbouwkundige inspecteur bij de keuze

van de herstelmaatregel. Op grond van art. 7.1.1. VCRO is deze bepaling dan ook onmiddellijk van toepassing op deze herstelmaatregel.

Bepalend voor de prioriteitenorde en dus voor de keuze van de herstelmaatregel is uiteraard de categorie waartoe het stedenbouwmisdrijf behoort.

De rechter houdt toezicht op de correcte toepassing door de stedenbouwkundige inspecteur van deze decretale prioriteitenorde.

In casu is het door beklagde | begane misdrijf een "ernstig" misdrijf in de zin van art. 6.41.§1.1° VCRO, met name het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande voor het gebied toegelaten bestemmingen voor zover daarvan niet is afgeweken. Dit impliceert dat als keuze van de herstelmaatregel ofwel het herstel in de oorspronkelijke toestand dan wel bouw- of aanpassingswerken kunnen worden opgelegd indien hierdoor kennelijk de plaatselijke ordening wordt hersteld. Het betalen van een meerwaarde komt dan ook niet aan de orde. De directeur van het AHROM besliste op 8 december 1995 dat de wederrechtelijke opgerichte constructies vermeld in het proces-verbaal van 5 mei 1995, met name een chalet van 9,90 m op 8,50 m met terras van 2,45 m op 8,50 m, een houten garage van 4,00 m op 8,10 m, een houten afdak van 4,00 m op 3,25 m, een betonnen hok van 2,10 m op 4,10 m, een tuinhuisje hout van 2,10 m op 1,5 m en een ren van 3,00 m op 2,00 m moesten verwijderd worden op straffe van een dwangsom van 1.000 bfr. per dag.

Deze herstelmaatregel van afbraak werd summier gemotiveerd, verwijzend naar de bestemming van het perceel zoals bepaald in het gewestplan, nl. een zone van landschappelijk waardevol agrarisch gebied conform het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij KB 30 september 1977.

Dit betreft echter een materiële vergissing die reeds in de brief van 7 februari 2001 door de stedenbouwkundige inspecteur werd rechtgezet waarbij uitdrukkelijk werd vermeld dat de wederrechtelijke constructies gelegen zijn in natuurgebied, zijnde een kwetsbaar gebied, conform het gewestplan Turnhout, goedgekeurd bij KB 30 september 1977. Beklagde | betwist dit overigens niet.

In het proces-verbaal van 21 februari 2017 werd vastgesteld dat er tot op heden nog steeds geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor deze wederrechtelijke constructies. Bovendien bevindt het perceel zich nog steeds in cluster | (PRUP weekendverblijven |) waarvoor geen planologische mogelijkheid werd

voorzien om een ander gebruik mogelijk te maken, mede gelet op het feit dat het perceel gelegen is in een kwetsbaar gebied, een natuurgebied.

Wellswaar is er sprake van een abnormale lange duur van de rechtspleging in deze zaak. De oorspronkelijke herstellvordering dateerde immers van 8 december 1995.

Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de herstellvordering, die tijdig werd ingediend, zonder gevolg dient te blijven. Het feit dat het hof nu pas dient te oordelen over de herstellvordering, impliceert niet dat hierdoor de redelijkheid van de herstellvordering is aangetast ingevolge dit tijdsverloop.

Het hof dient overigens steeds na te gaan of dit gevorderd herstel nog steunt op motieven van ruimtelijke ordening en niet kennelijk onredelijk is ingevolge het ruime tijdsverloop van de rechtspleging waardoor er eventueel gewijzigde omstandigheden zouden zijn opgetreden (Cass. 9 september 2014, P.13.0485.N).

Het hof stelt vast dat er geen gewijzigde omstandigheden zijn opgetreden met betrekking tot de stedenbouwkundige toestand van het perceel zoals werd vastgesteld op 21 februari 2017. Het louter tijdsverloop doet derhalve geen afbreuk aan het legitiem doel van de opgelegde herstelmaatregel die nog steeds noodzakelijk is om een einde te stellen aan een onvergunde situatie.

De herstellvordering van 8 december 1995 is zowel Intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door beklagde | in stand gehouden constructies. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De gevorderde herstelmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagde | geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen.

6.4. De uitvoeringstermijn van de herstelmaatregel en dwangsom

┌ PAGE 01-00001023517-0011-0015-01-01-4 ┐

Op grond van art. 6.1.41.§3 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur een dwangsom bepalen. De stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn herstellvordering een dwangsom van 1.000 bfr., thans 25 euro per dag.

De termijn voor het herstel dient, gelet op de omvang van de werken, te worden bepaald op 1 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklaagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 25 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

De herstellvordering dateert reeds van 8 december 1995 en tot op heden is beklaagde niet vrijwillig overgegaan tot uitvoering van deze herstellvordering zodat het hof het opleggen van een dwangsom nuttig acht.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren.

7. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7 van het Strafwetboek
- 65 van de wet van 29 maart 1962,
- 149.§§1 en 1/2, 150, 151, 151/1, 153 van het decreet van 18 mei 1999
- 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- 20 tot 26 van de wet van 17 april 1878

8. Beslissing

Het hof,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak ten aanzien van beklaagde

Verklaart het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Het bestreden vonnis wijzigend;

Actualiseert de feiten zoals hoger uiteengezet onder rubriek 4.2.;

Stelt vast de strafvordering in hoofde van beklaagde | met betrekking tot de feiten sub A. en B. vervallen is door verjaring;

Verklaart de strafvordering ten aanzien van de beklaagde | vervallen door haar overlijden op 24 april 2010;

Met betrekking tot de herstellvordering ten aanzien van de beklaagde

Verklaart de herstellvordering gegrond;

Beveelt beklaagde | de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert het slopen van

- een chalet van 9,90 m op 8,5 m met terras van 2,45 m op 8,50 m
- een houten garage van 4,00 m op 8,10 m
- een houten afdak van 4,00 m op 3,25 m
- een betonnen hok van 2,10 m op 4,10 m
- een tuinhuisje in hout van 2,10 m op 1,50 m

- een ren van 3,00 m op 2,00 m

binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van VUFGENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Laat de kosten van de strafvordering in beide aanleggen ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 0 euro.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

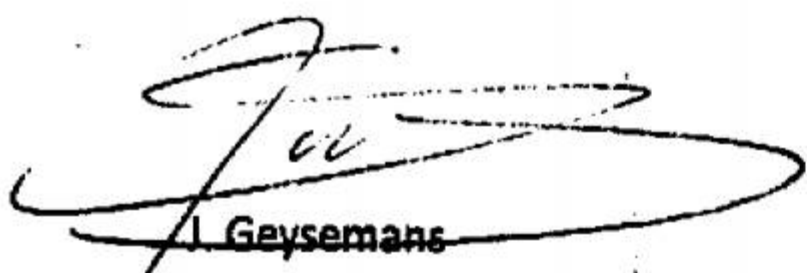
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 17 januari 2018

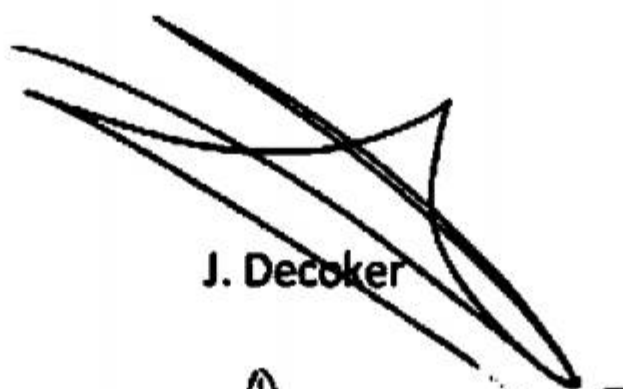
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

met bijstand van griffier J. Geysmans

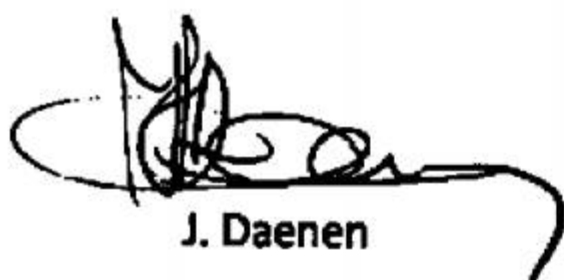
J. Geysmans

J. Decoker

L. Knapen

J. Daenen

